

Csurgó és Vidéke.

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap — Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETESI ÁR:
 Egész évre 4 frt (8 kor.) Félévre: 2 frt 4 kor.)
 Negyedévre: (2 kor.) 1 frt
 Egyes szám ára: 10 kr. (20 fill.)

Szerkeszti:
Dr. Nagy Sándor ügyvéd
 Főmunkatárs: **Szakács Béla.**
 Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓHIVATAL:
 Vágó Gyula könyvnyomdája,
 hova az előfizetési díjak és a hirdetések küllendőik
 Hirdetések jutányosan számláznak.

Munka és munkakedv.

Az egész élet munkából áll s érdekes megfigyelni, miként és miért dolgoznak az emberek.

Az a lözhit, hogy azért dolgoznak, mert dolgozni kell, bizonyára igaz, de a munka valódi okát precíze nem határozza meg.

Általában sokkal nagyobb a végzett munka, mint a hozzá való kedv. A legtöbb ember épen csak azért dolgozik, mert a munka nyújtja neki a megélhetés módját. Tehát nem a munkához való előszeretettel, hanem az a szükségszerűség, hogy munkája által megélhetését tegye lehetővé, ösztönzi a munkára.

Se szeri, se száma azoknak a pontos és lelkiismeretes munkálkodóknak, akiket munkájuk elvégzéséhez csak az a remény késztet, hogy jólétbe és gazdagságba fognak jutni, amely a munkától megfogja őket szabadítani. Nem azért dolgoznak tehát, mert munka nélkül nem tudnak megélni, hanem azért, mert munkájuk keresetéből meg tudnak élni, másképpen nem.

Sokan vannak, akiknek csak megszokás, a hosszú évi gyakorlat adja meg a munkakedvet s míg előbb az volt leghőbb vágyuk, hogy gazdagságukat kényelemben élvezhessék, ha egyszer aztán tényleg megjön a gazdagság, már nem is tudják otthagyni a meg-

szokott munkát.

Nem utolsó dolog tehát azon gondolkodni, vajjon nem volna e ajánlatos az emberek munkakedvét nem egyedül a reménnyel táplálni, hanem magához a munkához való szeretettel felkölteni. Mert nem szabad elfelejteni, hogy az előszeretettel végzett munka mindig jobb a kénytelen végzettnél, azután meg, hogy sok olyan jómódu ember van, aki munka nélkül megélhetvén, kerüli a munkát. Világos, hogy ez által épen a legértékesebb munkaerő megy veszendőbe, mert csak ott, ahol a munka megfelelő tökével párosul, várható igazán jelentékeny eredmény.

A munkakedvet semmiféle erőszakos eszközzel felkölteni nem lehet.

Fődolog, hogy a munka tárgyát kedveltessük meg legelőbb. Kellő világításba helyeztük mindazokat a szép tulajdonságokat, melyekkel ez a tárgy bír; mennyire miveli lelkünket, ha a munka tárgyát megbecsüljük.

Már az írás-olvasás tanulásával megkezdhetjük a munka iránti kedv felköltését, ha a gyermeknek megmagyarazzuk nemcsak ennek szükségességét, hanem mindazokat az előnyöket, melyek ez elemi tudomány birásával járnak és szembeállítjuk ezzel az analphabeta fogyatékoságát. A kissé értelmes gyermek, így tudni fogja, hogy nemcsak azért tanul írni-olvasni mert szülője és tanítója kényszeríti erre, ha-

nem mert ez által oly tudományt sajátít el, mely sok szép nemes megértésére és élvezetére nyújt alkalmat. Fejlesztjük tehát a munka tárgyához való kedvét és amikor tanul, már önszántából és nem a kényszer hatása alatt dolgozik és tanulásának eredménye mindenestre jobb lesz.

Ami az iskoláról áll, áll az életéről is. A tisztességes iparos az elvégzett munkában lelheti örömet és az a szándék, hogy az minél jobban sikerüljön, szorgalmas munkára serkenti. Mennyivel rosszabb annak az iparosnak a munkája, aki csak azért dolgozik, hogy a munkájáért járó bért felvehesse: azt nem kell külön illusztrálni.

Az iskolában, az igazi kereskedelmi és mezőgazdasági, a tudományos és művészi pályákon, valamint az élet minden terén hasonló tapasztalatokat tehetünk. Mindazok tehát, akiknek más más emberek alá vannak rendelve, mindazok, akik munkát végeztenek és végül mindazok, akik munkálkodnak, szigorúan tartsák szem előtt, hogy a kényszer nem az az eszköz, a melylyel a munka legjobb teljesítését el lehet érni, hanem hogy a teljesítendő munka minőségét azzal javítjuk meg leghatásosabban, hogy a munka tárgyához való ambíciót felköltjük.

Sok hasznos munkaerő fokozódik ez által s csak így lehet magasabb fokú munkálatoknál inspirációt nyerni.

T á r c a.

Kora hajnal hasadáson. . . .

Kora hajnal hasadáson
 Repülj hozzá sóhajátásom . . .
 Lopt be szívébe szívemet,
 Az én forró szerelmemet. . .
 Mondd el, hogy nincs éjem, napom
 Szerelemtől nem nyughatom . . .
 S nem szája meg, nem ő még sem
 Az én kínos vergődésem!!

Szívébe ird be nevemet
 Sok-sok édes gyötrelmemet . . .
 Hű szerelmem fakadását,
 S emem süti könnyhullását,
 Melynek minden csepp gyötrelme
 Örömet kelt a szívembe,
 Boldogságot, üdvösséget
 Minden percze egy-egy élet!!

Mondd, hogy mindent elfeledtem,
 Hogy egyedül őt szerettem. . .
 Ádóm azt az édes árnyat,
 Mely szívemen érte támadt . . .
 Szép szemében azt a tavaszt
 Mely száz új életre fakaszt,

De érte mind odaadom
 Száz életem — száz tavaszom!!

Réthy István.

Pista sikerei.

Irta Verner László.

Nem régen a kengyelesi takarékpénztár kátyuba ragadt. A megszeppent igazgatók pártatlan szakértőket kértek föl egy alaposan tisztázott helyzet feltárására és meghívtak engem is. Tíz év után ott találkoztam Verem Pistával, a kivel nyolc éven át együtt szivtuk az iskola porát. Mikor Merkur két pedans hive a mérleggel elkészült, az ő kívánságukra mi, a kiküldöttek egyhangulag abban állapodtunk meg, hogy az igazgatónak ígérkező részvényesek gyűlésén előterjesztéseinket Verem Pista tegye meg.

Csodálatos, hogy némely ember mennyire viszi. Ez a Pista diákkorában a legkevésbé sem volt lumen, sőt emlékszem, hogy egy tavaszi napon inkább parancsoló, mint kérő hang szólt le az ablakukból:

— Jöjjön csak be hozzánk.

Főpillantottam. Ilyeneknek képzeltem a Cherubokat, azzal a különbséggel, hogy ennek az asszonynak nem volt lánggalos a

a kezében, csak szemé: melyek egtek mint a gyémánt. Üde arcán az ártatlanság ígézett meg engem is, az efféle dolgokban akkor még tacsokót. Tizenhét éves korom rajongásával szaladtam föl a szép asszonyhoz és a folyosó bejárójánál egy méltóságos alak állott előttem. A Cherubin. Verem Pistát fogta kézen, az iskolatársamat.

— Jöjjön édes barátom — szólt ezüst esengésti hangon — én vagyok annak a rossz fiúnak a mamája és paskolta a Pista arcát. Gyerek észszel azt gondoltam el: milyen jó lenne, ha az én arcomat paskolná. A cicáknak eshetik ilyen jól, ha fiatal leányok kacsói cirógatják.

Szép méltóságos alak volt a Pista mamája, kissé telt de nem aránytalan. Rózsaszínű pongyolában volt és a széles ujjú esipkek mögül vakító fehér karja kandikált ki. Phidiás vésője ha tudna ilyen formásat faragni. Komikus lehettem a szent csodálattól, mert a delnő nagyot kacagott. (Korall-gyöngyök csattantak ki, mikor szétvált piéi, vérpiros ajka)

— Nézze csak Náci, — ugy-e magát Nácinak hívják — szólt hozzám — a fiam nem tudja megoldani a számtani feladatát, segítsen neki. Hallom, maga nagy matematikus. Ez nagyon szép dolog. Derék.

Szinház.

A városunkban működő szintársulat 14-én a „Magyar Színház“-ban ritka sokszor adott „Gésák“ című operettet mutatta be zsufozt ház előtt.

A jó előadásban nagy része volt Monory Sándornak Vuncsi ügyesen megjátszott szerepében, kinek kupléit hétszer is meg kellett ismételnie. Monoryné Eugénia (Mimóza) és Réthy István (Fairfax) szép énekeiben a közönségnek nagy gyönyörűsége telt.

Jó alakítást nyújtott Kispálfi János ügyes komikus (Imári márkí). Jó volt Kalmár René Molly Symore szerepében.

15-én Géczy István „A fekete rigó“ népszínműve ment gyér közönség előtt.

Monoryné Eugénia (Sárka) játéka, szép népdalai, S. Molnár Vilma, Réthy István (Miklós) és Fekete Pál (Fenyő Boldizsár) játéka tetszettek. Monory Sándor (Zólyomi) és Moóriné (felesége), sikerült alakítást nyújtottak. Kitűnően sikerült Kispálfi János Czinczér Lenczije, ki sokszor nevetésre ragadta a közönséget.

Jó volt Kalmár René Vércse Panája. Szende Rezsőn határozott haladást láttunk.

16-án Herczeg Ferenc „Gyurkovics lányok“ cz. életképe ment másodszor, gyér közönség jelenlétében.

Az előadásról körülbelül azt mondhatjuk, a mit már az első előadás alkalmával elmondottunk.

17-én a népszínházban is újból felelevenített operette: a „Lili“ került előadásra kevés közönséggel.

Kiemeljük Monoryné Eugénia játékát és énekét, Réthy Istvánt (Plinchard), Fekete Pált (Batlier báró). Kitűnő volt Kispálfi János Saint Hypothese szerepében.

18-án a „Nemzeti Színház“ méltán nagy hirre jutott műsordarabja, Berczik Árpád „Himfy dalai“ című vígjátéka került előadásra szép közönség jelenlétében.

A meleg poezis, mely az egész darabon végig húzódik, szépen érvényesült a szereplők játékában. Török

Cornél Szegedi Rózája igen sikerült alakítás volt, mit a Petőfi ünnepélyen nyert tapasztalat után bizvást megjósolhattunk volna. Kár, hogy Török Cornél határozott drámai tehetsége kisebb helyeken a mai izlés követelte műsor mellett nem érvényesülhet a maga megérdemelt alakjában. Mélt. partnere volt Réthy István Kiszfaludy Sándor szerepében. Kitűnő alakítást nyújtott Monory Sándor (Rosty Antal), Kispálfi János (Szalóky Péter). Jók voltak S. Molnár Vilma (Jolán), Moóriné (özv. Biróné), Fekete Pál (Bezerédi Kálmán), Irsay Sándor (Ágh) és Kispálfi (Annuska).

19-én Réthy István jutalomjátékaként Csepreghy Ferenc „Piros bugyelláris“ című népszínműve ment kevés közönséggel.

Az előadás szokott jó volt. A szereplők tőlök telhetőt megtettek, hogy a régi, de kitűnő népszínmű szépségeit érvényre juttassák.

Mindenesetre sajnáljuk, hogy csak kevés közönség nézte végig az előadást, kevés érdeklődést mutatva közönségünk a társulat törekvő színésze, Réthy István irányában.

* * *

Fhó 25-én Albin eredetije után szabadon magyar viszonyokra átdolgozott vígjáték került a színházban előadásra. A darab címe: „Veszedelem nagynéni“.

Az átdolgozást szép, zamatos, könnyen folyó nyelven Szakács Béla lapunk főmunkatársa végezte, több a darab előnyére való átalakítás mellett.

A darab az átdolgozással tömörebb, egységesebb és így hatásosabb alakot nyert. Az ügyes meséjű darab komikuma ment minden póriasságtól, ledérségtől. A főszerepek a társulat legjobb erőinek vannak kiosztva.

A közönség szíves figyelmébe ajánljuk a darab előadását.

— a

— Tisztelettel felkérjük lapunk t. hátralékosait, hogy hátralékaikat mentől előbb beküldeni sziveskedjenek.

H i r o k.

— Athelyezés. A m. kir. igazságügyminiszter Zöld Aladár csurgói kir. járásbírói aljegyzőt a dunaföldvári kir. járásbíróshoz helyezte át.

— Szulamit. A budapesti „Kiszfaludy Színház“ oly nagy port vert ő héber daljátékának híre ma már országszerte ismeretes. A darab nagy sikere arra indította a Magyar Színház igazgatóságát is, hogy a darabot megszerezze s átdolgozásban a daljátékot ma már rendkívüli érdeklődés mellett adják a Magyar Színházban is. E művet Monory Sándor színigazgató is megszerezte s mint halljuk, még egy héttig városunkban fog időzni, hogy ez alatt a darabot betanulva, azt közönségünknek is bemutathassa. Kíváncsok, hogy a jeles darab sok költséggel járó megszerzése közönségünk részéről méltó méltánylásban részesüljön.

— Hervadás. Hirtelen öszre fordult az idő. A levegőből kiviszett a meleg. Hűvös van és olykor szél. Elsárgult, száraz falevél borítja mindenfelé a földet. Hervadás, lassu, csendes haldoklás. De nem szomorú, nem kiellen. Mosolygó kék ég, pirosuló levelek és néhol egy virág. De csak itt-ott. És az is csak egy szál, melynek illata nincs. Nap nap után kopárabb, sivárabb, zordonabb lesz minden. A fákról leperog majd a sok levél és pusztá ágak meredeznek az égnék. Egyik virág a másik után lehull, lefogyad és nemsokára nem marad disze a földnek. Tél lesz, borongós hideg tél, mely után vígan csendül a dal s oly jól esik majd a virágfakadás.

— Kiugrott a vonatból. Nagy-Kaniszáról írják, hogy Mód Karoly somogy-miháldi fölmivő, a múlt hét végén Szent-Jakab megállóhelyen a Kaniszáról jövő személyvonatra felszállt. A vonat teljes sebességgel haladt és az atyafi az ajtó nyitott ablakán át szemlélte a vidéket, midőn hirtelen levitte a szél a kalapját. Az atyafi nyomban utána ugrott kalapjának, melyet meg is talált, de aligha veheti ennek hetek előtt hasznát, mert teljesen összezsuzta magát.

— Tanulmányi utazás. A kaposvári főgimnázium ifjuságából mintegy százan tanáraik vezetésre és felügyelete alatt Fiuméba utaztak s ott a fiumei főgimnázium tanárikara és ifjusága kalauzálása mellett megnézték a látnivalókat. Abbáziába rövid tengeri utazást is tettek. Visszajövet Zágráiban kiszállottak, hol a horvát gimnázium tanárai és ifjusága nagyon meleg barátsággal fogadta őket, sajnálatuknak adván kifejezést, hogy a kaposváriak érkezését előre nem tudván, fogadásukra még jobban el nem készülhettek. A zágrábiak barátságos magatartása nem-

Áldottam a végzetet, hogy a Newton-fluxió számításaihoz konyitottam, mert így a szép asszony a vállamra hajolt és én éreztem meleg leheletét, meleg formás keze a vállamat érte és én szerettem volna, ha még nehezebb a képlet, hogy tartson ez a véretem bizsergető érzés soká, hadd legyen közelemben ez az észvesztő asszony.

Ebből a körülményből azonban az lett, hogy a kedvenc tárgyának a mathesisnak hátat fordítottam és költeményeket írtam. persze, csak olyan diákos felszekerés és soha meg nem tudott indulat volt az, de emlékszem, hogy arca gödröcskéit tizenkét stófas alexandrinusokban énekeltem meg. Hanem fájdalom ettől Pista nem lett tudósabb. Bizony Zordon tanárunk ajkán többször elhangzott az ige:

— Még hat ökör se húzza magát ki, Pista.

A mit hat ökör nem tudott, egy mosolyával elérte azt a Pista csodaszép mamája.

Az esetnek úgy jöttem nyitjára, hogy az osztálytanár leküldött a szertárba, hoznam föl a telluriumot. A hosszú lépcsőn lebaktatok, mit kelle látnem? A tanári szoba előtt a Zordon tanár hajlong a Pista mamája előtt.

... Nekem szinte gyökeret vertek a lábaim. A Zordon olyan cőkot cupantott a Pista mamája kezére, hogy még az öreg Minerva is, a gipsz-szobor, asszony léteire csettentett egyet.

— Selyem susogás, tanár csoszogás. A Zordon tanár pedig egy nyolcadik gimnázista lelkesedésével mosolygott, a hogy visszavezett a szertárba.

Az a kölyök ugyan mindenből szekundát érdemelne — motyogott maga elé — de a mamája meg kitűnőt. Szélnék éreztem azt a kölyket.

Később az egyetemen is találkoztam a Pista mamájával, rendszerint olyankor, mikor a Pista kollokvált. Ennek a szép asszonynak delejes szeméitől a tanár urak meglelték hipnotizálva, bámulatos könnyedséggel szaladta át az egyetemi vizsgálatokat s mire én levizsgáztam, Pista már alügyész volt. A lapok majd hogy nem azt írták róla: Diogenesnek párja akadt Pistában. Judiciuma és ékesszólása bámulatos. Hát az ismeretköre? Mennyit kellett ennek a tartalmas fiatalembernek tanulnia. A reklamsorok azzal végződtek, hogy felhívták az igazságügyminiszter figyelmét a derék alügyészre, a kit tehetsége korántsem rabtartási pézsek vesződéjére utal!

A szép mama aligha jól nem kamatoztatta észvesztő mosolyát, mert „közvélemény“ szavát hihetetlen gyorsan — meghallgatták.

Mindezek eszembe jutnak most, hogy a kengyelesi takarékpénztár zavaros pénzügyi helyzetét Pista rikkító színekkel festi es arra a konkluzióra jut, hogy az összes igazgató-sági tagokat el kellene csapni. A mama a karzaton hallgatta a kengyelesi takarékpénztár Robespieréjét, az ő kedves fiát és a hogy látta a megszeppent részvényesek helyeslését, boldogan mosolygott le.

Midőn az izgatott hangulatu gyűlésről kimentünk, alázatos kézsók mellett mondottam a még mindig észvesztően szép asszonynak:

— Lásna nagysám, milyen erős a Pista a pénzügyekben is. Tönkre zuzta az igazgatóságot. És a hogy a szép asszony rám pillantott, meg voltam hipnotizálva: okos embernek tartottam a Pistát.

csak az ifjúság, hanem a közönség közt is igen jó hatással van s valószínűleg azt fogja eredményezni, hogy még ez év őszén kaposvári turista csoportok fogják felkeresni a horvátok szép fővárosát.

— **Pályázat.** A kaposvári pénzügyőrségnél pénzügyőri főbiztosi állás van üresedésben. Pályázati kérvények két hét alatt adandók be a kaposvári pénzügyigazgatóságához.

— **Vasuti baleset.** E hó 14 én Tétény és Erd állomások között egy tehervonat összeütközött egy pályakocsival. A pályakocsi részei olyan szerencsétlenül kerültek a mozdony alá, hogy az a tehervonat négy kocsijával egyetemben kisiklott. A kisiklás folytán az összes vonatok teemes késést szenvedtek, az akadályt azonban meg az nap délután elhárították. Mire a forgalom zavartalanul helyreállt. Azt beszéltek, hogy az összeütközés folytán többen életüket veszítették, a mi azonban nem felel meg a valóságnak, mert nemcsak hogy halálos, de még sérülés sem történt.

— **Budapesti Hírlap 1899-ik (XIX.) évfolyam.** Az újságszínalás egyik főfeladata a közönség helyes, gyors s pontos értesítése. Még száz éve sincs annak, hogy a magyar sajtó csak a Bécsből kapott legmagasabb engedéllyel vehetett tudomást a külföld eseményeiről, így is csak hetek múlva. Ma huszonegy óra sem mulhat el, hogy a közönséget ne értesítsük, nemcsak hazánk, hanem az egész világ nevezetesebb eseményeiről. Távirat, telefon, éber levelező, a világ mind a négy tájkáról és az ország minden népesebb pontjáról hirt adnak mindarról, mi igényt tarthat a művelt ember érdeklődésére. Tudósításaink e rengetegéből kiváló a mi és megrostálni, ügyesen és tetszetősen feldolgozni azt, a mi a közönségre nézve szükséges: ebben a Budapesti Hírlap fennállása óta eddig utol nem ért példaadással járt elől, mert szerkesztőségünket az a meggyőződés vezeti munkájában, hogy közönség semmit sem várhat el annyira újságától, mint azt, hogy pontosan, megbízhatóan és lelkiismeretesen legyen tájékoztatva. Ez a közönség igazi anyagi és közmívelődési érdeke, ez a mai zurnalisztika fejlődési iránya. Ott pedig, nevezetesen azokban a rovatban, a hol magának a Budapesti Hírlapnak a véleménye, ítélete, iránya, karaktere, egyszóval egyenlősége nyilatkozik meg, tízennégyévi tűzpróba után már mindenki tudja, hogy mit várhat a Budapesti Hírlaptól. Az előfizetési feltételek a következők: egy hónapra 1 20, negyedévre 3 50, fél évre 7—, egész évre 14—. Vidékről legcélszerűbb a postautalványon való előfizetés. Cím: Budapesti Hírlap kiadóhivatal Budapest, VIII. kerület Rökk-Szilárd-utca 4 sz. József körút 5 sz.

C s a r n o k.

ELMEGYEK...

Elmegyek én, elmegyek én innen messze.
Én utánam senki magát ne epossze.
Eltemetve itt hagyom a reménységet.
Elviszem a terhét, kinjárt
Tenger búnak, szevedésnek.

Száll a ködje csöndes estnek, őszi estnek.
Körülöttem erdők, mezők ködbe vesznek,
Lábam alatt megzörren az ut avarja.
Lábom nyomát hulló levél,
Sárga levél eltakarja.

Feleségem.

Mig napjaid örömben töltök
A távol-ég alatt,
Minden nap új kin volt szívemre:
Hogy nem láthattalak.

Lelkem veled volt, egyre kísért,
Mindég nyomodba járt.
Nem érzéd válladon pihenni
Mint fáradt kis madárt.

A vigalom zajába' leste:
Gondolsz-e néha rám?
Vagy azt, kinek te vagy világa
Feletted is talán!

A sutlogó fűzet ha jártad,
Mint lomb hajolt le rád.
S ő volt a nap, me' fönny ragyogva
Hinté le sugarát.

A hullám, mely eléd szaladt az
Ézüst fűvénny felett,

Ó, újra ő, más változatban!
Veled, mindég veled!

Midőn leszállt a csöndes alkony
S fényt szórt le rád a hold,
Hűs szellő simogatta orcád —
A lelkem szárnya volt.

De újra itt vagy — újra élek!
Látlak s boldog vagyok!
Kétségim s bánatom lettünnek
Mint hulló csillagok.

Bpest *Hollósy István.*

Reggeltől estig.

— Rajz. —

Suta Mihály lekasztotta a szegről cafrangos tarisznyáját és odaszólt feleségének, hogy rakja meg utravalóval, mert úgy lehet, csak késő este vetődik haza a vásárról, — adna Isten, a csikók nélkül. — Mig a bőrs kulacs megtelik, majd szét néz a gyümölcsösben, hogy nem bitangolnak-e a tolvajok. Az utóbbi időben elszaporodtak a kóbor csavargók a környéken, különösen a faluban. Vasárnapra virradóra a kisbíró szomszédnak a legszebb lerett dinnyéit lopták el belső kertjéből. Tegnap meg az övébe látogattak el és jócskán megdézsmáltak pirosló sárgabaracktól görnyedő fáit.

Azután hátára terítette hosszú szőrü báránnyal bundáját, mert kissé hűvösök voltak a reggelek és hasított orru buldog kutyájától kísérve kiballagott a pitvarból.

Keleten most kezdett feltűnni a nap a vérvörös égboltozaton, sűrű a lilás földpára fátyolában. A gyümölcsfák lombjain keresztül kandikált még sápadt, fénytelen tányéra. A falu álomba merülten hallgatott. Még a házózó kutyák is fáradtan az ugatástól jéverték meghűződva óljaikban. Csak egy távoli tanyáról hallzott szabályos tempóban, szaggatott ugatása egy mély hangú komondornak.

Hűvös hajnali szellő fizegette a faágok közt s a maradék álmat nagyhamar kikérgette a kémjáraton levő gazda szemeiből. Ragyujtott rövid száru piros cseréppipájára s jóízűen eregetve az apró füst csomókat, lassu léptekkel bandukolt a dinnyés felé. A dús harmattól felázott gyepes ösvényen elnyelődött cizmáinak nesze.

A dinnyésben a sűrű piszkebokroktól félig eltakarva hirtelen egy szakálos embert pillantott meg. A rongyos ruhája idegen a földön guggolt s nyugodtan válogatott az illatos sárga és görögdinnyék közt. Némi lyiket megropogtatta és elégedetten morgott.

— Néha, a semmirekellő, akáresak a magáiban válogatna. Várj huncfut, rögvest megsimitlak.

Az öreges paraszt mérgesen sodorított vastag deres bajuszán és nád-pálcáját kihuzva csizmaszárból lábujjhegyen sompolygott feléje, hogy most meglepi. De kutyája farkát maga alá huzva morgott és dühös ugatásba tört ki.

A csavargó észrevette a veszélyt, gyorsan felegyenesedett és futni kezdett.

— Száva te, cipd meg. Biztatta a gazda. Boszankodott erősen, hogy kiszabadul körmei közül, pedig már biztosra vette, hogy megcsipi.

Az állat fogait csattogtatva ráugrott a menekülőre és beleharapott combjába. A csavargó fájdalomában szinte hörgött. Kétségbeesetten viaskodott a szívós kutyával, mely göröcsösen mélyesztette fogait husába.

— Gaz fajzat, — förmedt fel a gazda mikor hozzájuk ért — lopni jöttél? No re bögj! Csiba te! Kiállt a kutyára, mely nagy nehezen eleresztette. A fogak helyén bő vér serkedt ki a meztelen lából s be-vörösítette a szétépett piszkos nadrágból lelógó cafatokat. Mihály gazda maga is megsajnálta egy kevéssé a nyavalyást és kevesebb haraggal lóditott rajta.

— Pusztulj tástént, mert dolga lesz a fűtykösömnek is.

— Ne löködjön, úgy fáj a lábam! Morgott a csavargó és sántitva kifelé iparkodott a kert ajtón. Sűrű vörhenyes

szakállal benőtt arca minden lépésnél a fájdalomtól vonaglott. Félve pislantott az utánna sompolygó kutyára, mely morogva szája szélet nyalagatta.

— Szóljon neki, mert megint belémkap.

— Úgy kellene hitvány tolvaj, Száva te mars. Oldalba rugta a kutyát, mire ez sántitva elszaladt.

A nap korongja lassan kiemelkedett a reggeli párából s ragyogó fénye végig táncolt a falu hosszú utcáján. Egyik sugara szelíden letolakodott az apró négyszögű ablakon, a piros karton függönyökön keresztül, a másik pedig felkelte az éresz alatt szundikáló fecsképart. Azok felnyitották az okos szerelmes fekete szemecskéiket és csőrükkel rendrehuzkodták tollruhájukat. Azután halk csicsérgés közben kirepültek, hogy összefogdoszák reggelijüket, az aranyos levegőben zümmögő, ezernyi fényes, ropogós bogarakból.

Mihály gazda jó ideig támaszkodott a kisajtóhoz, míg csak a sántikáló férfit el nem nyelte a sertés csordától felvert por.

A csavargó leült egy sápadkára, ami a falusi házak kiegészítő részét képezi. Szennyes inge végéből letépett egy darab rongyot és becsavarta vele vérző, fájós lábát.

Komorán meliére horgasztotta fejét. Sápadt, beesett arcát még jobban eltorzította a düh és kin vegyes kifejezése.

A szomszédból meztelábos paraszt fiu szaladt ki egy ingben kalap nélkül. Megbámulta a csunya bácsit, kicsit félt tőle. Azután sivitó rivalgással szaladt pajtásai közé játszani.

Az előtte elrobogó parasztszeker zörgésére felnézett. Alattomos savószin szemeiben a boszu csillant meg Mihály gazda láttára, ki a lovakat hajtotta. Dühöt növelte, hogy vidáman, jókedvűen patogatott ostorával a a tüzes lovaknak, melyek kevélyen lépkedve gyorsan ragadták a szekeret.

— Jóllakott gazdag megkeserülöd, hogy rátiportál az éhes féregre.

Megfenyegette öklével.

— Szól a vörös kakas, az is enni ker. Nem rettegsz, hogy megemészti vagyonedat?

Lányha csillagos éjszaka borult a falu fölé. A fuvallatszerű északi szél friss széna illatot hozott a mezőről. Messze hangosszavu békák brekegtek kereplőszerű hangon, közbe vékony hangú tücskök czirpeltek szerelmi áriákat. Az utcán a házak környékén néma, ábrándos csend honolt. Falusi ember a mily korán munkába áll, ép oly korán, ugyszólván a nap nyugtával aludni tér. Csak elvétve vetődött g. enge viláosság az ablakokból az utra.

Suta Mihályéknál még nem oltották el a füstös olajos mécset. A gazda felesége az asztal mellett kötögetve várja haza urát a vásárról. A kisebbik fiát már lefektette, ritmikus lélekzése tanusítja, hogy alszik is.

Pedig nem mindennapi dolog a vásárfia, mit apjuk a jó vásár reményében ígért. Mikor még ebren volt az ágyban, egyre azon tűnődött, hogy mi is lesz a vásárfia? Mézeskalács ló, a milyent a Misi kapott apjától. Vagy talán mézeskalácsbábu bölcsőstül, mit szinte meg lehet enni. Nem, ez kis leányoknak való. Bizonyosan ló is, kard is. Hiszen úgy is huszár lesz, csak még nő egy kicsit. Eközben lecsukódtak szemei.

A nagyobbik fiu azonban, ki már iskolába jár és okos ember, be akarja várni apját. És a legjobb alkalom is, hogy kikérje a mama véleményét bizonyos dolgokra nézve, melyeket a tanító ur magyarázott ma, de sehogy sem tudott megérteni.

— Mit gondol édes mamám, hol van a menyország?

— A menyország? A jóképu asszony, ki sohasem járt tanító keze alá, megakadt a fogas kérdésen. — Ha ezt hallaná az apjuk! — És csodálkozó szeretettel nézett gyermekére.

Okos fiu a Pistika, nem biába nagy a feje, a tiszteletes ur is mondta. Nem is kérül ez a gyerek a kapa-kasza mellé, ha ő él. Urnak született, ki feje után keresi ke-

nyerét. Csak megerősödök a vidéki kosztra, azonnal felküldi a városba, diák iskolába.

— A menyország... Ismétli habozva a felelettel, hogy okot mondjon — kis fiam, ott fenn van. És az ablakon keresztül a csillagos égre mutatott.

— O! A gyerek nézte a ragyogó csillagokat hosszasan.

— Istenem, valaki jár az udvaron, látam, nem a papa. — Felve huzódott anyjához.

Az asszony felkelt és bátran kinyitotta az ajtót.

— Ki az? kérte erős hangon.

A ház körül sejtlenkedő férfi gyorsan hátrahúzódott a csűr felé a homályba, de az asszony észrevette.

— Mit keres itt? Kialtott bátran.

A csavargó lekapta megviselt katona sapkáját s előlépett.

— Szegény utas vagyok, éji szállásért könyörgök. — Felelt gyorsan az alázatosság és alatomosság vegyülékével.

— Utes ember? No hát szaporán kerüljön beljebb, nem harapjuk le az orrát.

— És betuszkolta a szobába.

— Ni, hiszen maga sánta!

— Ugy-e csatában lötték meg a lábát?

— szólt közbe a fiu s már nem is félt, mert béna harcost látott az emberben.

— Nem, kérem alássan, lebuztak a tanyán az ebek.

— Kár, azt hittem katona volt. Ugy szeretek hallgatni a csatákról.

— Talán kéregetett? Szegény szerencsétlen! Nagyon fáj? — Sajnálkozott jószívetlen az asszony.

— Bizony sajog, mig be nem gyógyul.

Mormogott a csavargó bizonytalan hangon. Tétovázva állott a szoba közepén. A könyörület szíves szavak kizökkentették a kerékvasából. Nehéz érzés szorította el mellette. Ennek a szelid, jószívű teremtesnek is vagyónára s talán életére tört s most ez megalázza jószágával. Egy pillanatra a régi vadság csillant meg szemében és el akart futni saját magától.

— Üljön oda a lócára jó ember, ha ül biztosan nem fáj ugy a lába. És mondja csak, nem éhes? Szemeiből kiírt, hogy még ma nem rakott falatot a szájába. — Szalonnát, kenyeret szedett elő az asztal fiából és egy cifra nyelű bicakot.

— Egyék nó, szegénytől nem sajnálom. Meg jut is, marad is.

A csavargónak hideg szaladt végig hátán.

Lehuzatják a kutyával s aztán mikor boszut akar állni, megvendégelik.

— Furcsa, furcsa, furcsa.

Valaki azt ordította fülébe: „Fuss el, hagyd itt e bolondokat. Hadd szóljon a veres-kakas. A boszu édes“... A jobbik esze csak annyit suttogott: „térj meg... te becsületes ember.“

Ugy reszelte valami a torkát, hogy könnye is kicsordult.

Hirdetések.

4142. Tk. 1899.

Arverési hirdetményi kivonat.

A csurgói kir. bíróság mint tkvi. hatóság közlirré teszi, hogy Fliszár György végrehajtónak Jankovics György végrehajtást szívenedó elleni 39 frt 45 kr. tőkekövetelés és járulékaí iránt végrehajtási ügyében a porrogí 522 sztjkvben A + 1 sorsz. kertből Jankovics Györgynek B 9 sorsz. a. egy negyed részt tevő illetőségé illetve a a végreh. törv. 156 § alapján a B 8 al. özv. Jankovics Józsefné Peti Ilona és B 10 sorsz. a. Jankovics János tulajdonát képező együttvéve háromnegyed részt tevő illetőségére is s így az egész ingatlanra 69 frt — az u. azon tjkvben + 2 szorsz. a. felvett ingatlanból Jankovics Györgynek B 9 sorsz. a. egynegyed rész illetőségére illetve a 156 §-a alapján az előbbi pontban megnevezettek tulajdonát képező illetőségre is s így

az egész ingatlanra 46 frt ezennel megállapított kikialtási árban az ezen ingatlanokból Jankovics György és János fele részt tevő illetőségére C I a. bekebelezett kikötmény érintése nélkül, a porrogí 568 sztjkvben A I 1—6 és 8—11 sorsz. a. felvett tjkv bir-tokból Jankovics Györgynek B 2 sorsz. a. bejegyzett fele részt tevő illetőségére 345 frtban ezennel megállapított kikialtási árban az ezen ingatlanra C I a. Peti Ilona özv. Jankovics Józsefné javára bekebelezett kiköt-mény érintése nélkül az árverést elrendel-te és hogy fentebb megjelölt ingatlanok az

1899 évi december hó 13-ik napjának délelőtt 10 órája

Porrogon a község háznál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási áron alul nem fognak eladatni.

Árverezni szándékozók tartoznak a kikiatási árnak 10 % -át vagyis 6 frt 90 krt, 4 forint 60 krajczárt, 34 forint 50 krt. készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyamma számított, és az 1881. november 1-én 3333. I. M. sz. rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes érték-papírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelye-zéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-szolgáltatni.

Csurgón, 1899. évi márczius hó 12. napján a kir. bíróság mint tkvi. hatóság.

PRETTENHOFFER kir. aljárabíró.

710. sz.
v. 1899.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bir. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel köz-hírré teszi, hogy a csurgói kir. járásbíró-ság által v. 3314/1899. számú végzéssel Steiner Ferenc tapolcai lakos végrehajtató javára Weber Helen porrogstkirályi lakos ellen 127 frt 7 kr. tőkekövetelés és járulékaí erejéig elrendelt a kielégítési végrehajtás alkalmá-val bírólilag legfoglalt és 367 frtra becsült bolticiekkel, bor és lisztből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a helyszínén vagyis Porrogstkirályon alperesek lakásánál leendő eszközlésére

1899-ik évi október hó 23-ik napjának délutáni 3 órája

határidőül kitzuzetik és ahhoz a venni szán-dekózik ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árve-résen az 1881. évi LX. t. cz. 10. §-a értel-mében a legtöbbet ígérőnek a becsáron alul is eladatni fognak

Az elárverezendő ingóságok vételára készpénzben, illetve az 1881-évi LX. t. cz. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Együttal az évi 1881. t. cz. 111. §-ának rendelkezéséhez képest felhivatnak mindazok, kik elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtó követelést megelőző kielégítéshez jogot tartanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulírt bir. végrehajtónak egy példányban írásban adják be, vagy addig szóval bejelentsek.

Kelt Csurgó, 1899. szept. hó 21. napján.
Cziffraj Kálmán kir. bírósági végrehajtó

948. sz. v. 1899.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bir. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel köz-hírré teszi, hogy a csurgói kir. járásbíró-ság által v. 4872/1899 számú végzéssel a So-mogy csurgói takarékpénztár végrehajtató javára Czippan György Dávid s trsai inkei lakosok ellen 370 frt tőkekövetelés és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bírólilag lefoglalt és 1070 frtra becsült állatok, gabona s egyéb álló ingó-ságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a helyszínén vagyis

Inkén az alperesek lakásánál, leendő eszközlésére az

1899-ik évi Október hó 28-ik napjának d. u. 3. órája

határidőül kitzuzetik és ahhoz a venni szán-dekózik oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 10 § a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára készpénzben illetve az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Együttal az évi 1881. LX. t. cz. 111 §-ának rendelkezéséhez képest felhivatnak mind-azok, kik elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtó követelést megelő-ző kielégítéshez jogot tartanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulírt bir. végrehajtónak egy példányban írás-ban adják be, vagy addig szóval bejelentsek.

Kelt Csurgó, 1899. október hó 9-ik napján.
CZIFFRAY KÁLMAN
kir. bir. végrehajtó.

Magyar kölcsönös állatbiztosító társaság, mint szövetkezet
BUDAPEST, VII. Erzsébet-körút 27.

Biztosításokat elfogad:

Iovak és szarvasmarhák elhullása következtében beállott káresetek megtérítésére.

Kártérítési igénye fenáll:

ha közönséges és járványos betegségekben, vagy baleset folytán pusztul el az állat, továbbá ha a szövetkezet **kényszer-vágást** kénytelen elrendelni.

A DIJAK RENDEIVÜL MÉRSÉKELTEK.

Az intézet élén állanak, báró **Sztojanovits György**, földbirtokos, elnök, báró **Ambrozy Gyula**, földbirtokos, gróf **Bethlen Balázs**, cs. és kir. kamarás, országgy. képviselő, földbirtokos, dr. **Béldy László** országgy. képviselő, földbirtokos, **Chernel György**, cs. és kir. kamarás, orsz. képviselő, földbirtokos, báró **Josika Gabór** cs. és kir. kamarás, orsz. képviselő, földbirtokos, gróf **Korniss Károly**, főrendiházi tag, földbirtokos, báró **Nyáry Béla**, cs. és kir. kamarás, földbirtokos, gróf **Ráday Gedeon**, földbirtokos, dr. **Simay Aladár**, a „Magyar agrár- és járadékbank r. t.“ gazdasági tanácsosa, dr. **Tetétleni Armin**, ügyvéd, **Tahy István** cs. és kir. kamarás, „Pestmegyei gazdasági egyesület“ alelnöke, földbirtokos, **Zaleski Jenő** földbirtokos, dr. **Pajor Ignác** földbirtokos, intézeti igazgató, **igazgatósági tagok.** Felvilágosítással szívesen szolgál az igazgatóság és a vidéki ügynökség. 20-25

Egy, esetleg két jó házból való fiu lapunk kiadó-hivatalában mint tanuló azonnal felvétetik

Kiadó laptulajdonos:
Vágó Gyula.